

at man i den senere Tid fra ledende politisk Side er kommet ind paa at kritisere Domstolskendelser, saaledes som sket er. Den højtærede Statsminister har gjort det overfor Højesteretsdommen i Kolindsund-Sagen. Man har paa ny gjort det overfor Søndre Landsrets Dom. Jeg skal ganske undlade at følge ærede Medlemmer og højtærede Ministre ind paa denne Bane. Jeg tror, vi kommer meget langt ud, hvis vi i Fremtiden skal opleve, at Folk, som indtager de højeste Pladser i det politiske Samfund, Gang paa Gang giver sig til at kritisere de højeste Domstoles Kendelser her i Landet.

Med Hensyn til den af den højtærede Justitsminister iværksatte Politiundersøgelse maa jeg sige, at det forekommer mig, at den højtærede Minister absolut maatte gøre, hvad han har gjort. I saa Henseende er jeg ganske enig i de Udtalelser, som min Kollega det ærede Medlem Hr. Pürschel har fremsat. Naar jeg har paatalt al den Sensation, som stod om denne Politiundersøgelse, har det sandelig ikke været overfor den højtærede Justitsminister, men vi har atter her dette Fænomen, at det er umuligt i dette Land overhovedet at føre nogen som helst Politiundersøgelse, uden at der staaer en Hvirvel af Sensation om den i Pressen. Jeg kan kun glæde mig over, at den højtærede Justitsminister i de sidste Dage selv har fundet Anledning til at tilskrive Pressen og bede den om dog at undlade at bringe Sensationsmeddelelser i denne Sag.

Der er som fremhævet fra mangfoldige Sider Misfornøjelse i Sønderjylland, Misfornøjelse med mange Forhold, og det er af disse Forhold, Bevægelsen drager Næring. Man har talt om Ting, som har været omtalt mange Gange i denne Sal tidligere. Man har talt om den stærke Centralisering her i Landet. Lad mig i denne Forbindelse sige, at det forekommer mig besynderligt, at man samtidig med, at man drøfter Decentralisation, Lokalselvstyre o. s. v., i Forenklingskommissionen finder et stort Flertal for at foreslaa Provstiuvalgenes Afskaffelse. Jeg er enig med Mindretallet i denne Sag og kan aldeles ikke erkende, at den Karakteristik, som er givet af Provstiuvalgenes Virksomhed, er rigtig; i alt Fald er den det ikke for Sønderjyllands Vedkommende. Altsaa, det er hele det centraliserede System, man taler om, den langsomme Administration, og Dommerfuldmægtigene har ogsaa været paa Tale igen. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen vekslede herom nogle Bemærkninger med det ærede Medlem Hr. Schmidt. Jeg vil sige, at det

bedste, det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen kan gøre, er at paavirke sit Parti til at træde kraftigt i Skranken oppe i Landstinget for nu endelig at faa det Lovforslag ført igennem, som den højtærede Justitsminister for jeg ved snart ikke hvilken Gang har præsenteret for det høje Ting deroppe, saa hvis det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen vil lægge sig kraftigt i Selen derfor, saa vil i Fremtiden Dommerfuldmægtigdiskussionerne, som vi har haft saa mange af i dette Ting, forsvinde. Alt dette er rigtigt, men der er ikke noget nyt i dette. Medens jeg taler om Retsplejeforholdene, vil jeg sige, at der forekommer Tilfælde nede hos os, hvor Dommere, enkelte Dommere — vi har faaet mange fortræffelige Dommere dernede, men der har været Tilfælde, hvor enkelte Dommere —, er optraadt paa en Maade i Retten, som ikke har svaret til de Forestillinger om Rettens Værdighed, som vi har; de kan maaske være strenge, men vi er ikke vant til, at korrekte Dommere siger Vittigheder i Retten, maaske ogsaa gør sig vittige paa Parternes Bekostning. Dette er ikke Dommerens Sag. Men endnu mindre er det Dommerens Sag at gøre sig vittig paa Vidneres Bekostning. Selv om Vidnerne maaske kan bære noget besynderlige Navne, der kan friste til at sige Vittigheder, maa det dog ikke ske; og jeg har hørt Folk udtale, at selv ikke i den værste preussiske Tid havde de oplevet, at Dommere slog sig til Riddere paa de Navne, Vidnerne havde. Man sammenligner uden videre med Tiden før Krigen og springer hele Mellemtiden over. Man kender jo ikke Nutidens Tyskland, og derfor maa man naturligvis sige, at enhver Sammenligning halter.

Der er andre Forhold, jeg ogsaa maa nævne i denne Forbindelse — jeg vil ikke rejse nogen Diskussion om dem, slet ikke, vi har diskuteret dem saa mange Gange i denne Sal, og jeg kan henvise til Diskussionen i forrige Samling —, det er Uretten imod Markhypotekejerne, der ikke kan og ikke vil falde til Ro. Jeg har haft anden Lejlighed til at fremhæve de højst uheldige og besynderlige Konsekvenser, som dette Spørgsmaal har ført til ved den Dom, der er blevet afsagt af Leipzigs Rigsret, og som stempler en af Søndre Landsret afsagt, paa Anvendelse af tysk Ret hvilende, Dom som ikke alene stridende mod tysk Lov, men stridende mod Tro og Love, stridende mod Ret og Sømmelighed, stridende imod og værende en Krænkelser af al Retsbevidsthed og al Sømmelighedsfølelse. Det er farlige Konsekvenser, naar man er kommet